wannematele römo tehha, ja wannemad lastele paljogi röömo. Minna ollen omma wannematele muido ikka üht illusat hoolega kirjutud kirja tonud, ja kui ma weike ollin, luggesin ma salma peast." „Oh," ütles Wridli, „minno kirri on weel wägga waene." „Sest ei olle wigga," ütles Willem, „sedda ma piddingi ütlema, wannematel on neidsuggusi kirjasi muidogi kül; tännawo wõiksime meie laulda. Sinna oskad wist ka üht Joulo laulo?" „Kül ikka," ütles Wridli, „mittogi." „Se on wägga hea, siis sa woid mind ka õppetada, ja sedda katsume meie nenda tehha, kui wannemad wahhest koddo ei olle, et nemmad sedda enne ei kule, siis on nende rööm sedda surem, sellepärrast peame meie aegsaste peale hakkama." — Nenda teggid nemmad ka, ja se läks neile wägga hästi korda laste enneste ja wannemate römuks. Agga sedda surem rööm Wridlil olli, sedda ennam tullid temmale issa ja wend meele, ja ta olli jubba mitto kord tohtri herra käest küssinud, kas ta temma issast middagi olli kuulda sanud, agga keik järrel kulamised ollid ilma asjata olnud. Ka Willem hallastas wägga Wridli peale sellesamma temma kurwastusse pärrast. Üllepea olli Willemil üks helde südda ja lahke meel iggaühhe wasto, agga omma pahha ammetit — igga weikest süüd wallega wabbandada, ja omma jutto wallega pitkendada ja ehhitada, ei jätnud ta ial



weel mahha. Et ta kül mitto kord jo isseennese olli häbbenenud, kui Wridli wahhest mönne seggase jutto peale suurte silmadega ta peale watas, ehk kui ta ütles: „Minna ei sa sest mitte arro, minno melest ei olle se nenda." Issale olli temma mitto kord silmaweega meleparrandamist lubbanud, agga ikka jälle pea ärraunnustand. Ükskord sai jälle üks wallejut awwalikkuks, mis Willem olli räkind ja kaua selle peale seisnud; praua ehmatas ja häbbenes silma nähhes omma poja pahha kombe pärrast. Ta jäi järsko wait, punnastas ärra ja läks nattokesse aeapärrast nende hulgast ärra körwale. Issa nomis tedda kurwa melega tössise sönnadega kaua aega ja ütles wimaks weel: „Minnul ja sinno emmal on häbbi ja wallo sinno alwa wisi pärrast, ja meie olleme issegi pattused innimesed, mis hirmus woib se selle pühha Jummala melest olla, kes isse iggawene tödde on, ja keik kawalust wihkab." — Willem hakkas nutma, pallus andeks ja ütles: „Oh, armas issa, mul on ommalgi ni hädda ja kahjo, et ma nenda ollen, ja ma tahhaksin wägga sest pahhast wisist lahti sada, agga keik minno püüdminne ei aita ühtegi, minna ei woi sedda ennam mahhajätta egga ärraunnustada." — Tohter watas hallastades omma poja peale ja ütles: „Willem, kas sa mälletad weel, kui sinnul mullo se sant hammas olli, mis sulle ni paljo wallo teggi, eks sa siis püüdnud ka sedda

Eesti-maa rahwa Kalender 1871, lk. 30